

כיצד מחושבים הפיצויים לנפגע אשר רשלנות רפואית גרמה לאובדן של למעלה מ- 50% מסיכויי ההחלמה שלו? האם הוא יהיה זכאי למלוא הפיצוי בגין נזקיו או רק לחלק יחסי מהם?

התיק של לירון (שם בדוי), אשר עסק בשאלה זו, הגיע עד לבית המשפט העליון. לירון, ילידת 1975, סבלה מגידול סרטני בבלוטת התריס, ונאלצה לעבור שני ניתוחים להסרת הגידול בבית החולים "הלל יפה". כדי להבין את פרטי הסיפור, אציין, כי בלוטת התריס אחראית על חילוף החומרים בגוף. לבלוטת התריס צורת פרפר, והיא מורכבת משתי אונות: ימנית ושמאלית. משני צדיה ממוקמות ארבע בלוטות קטנות, שתיים בכל צד. הבלוטות הללו אחראיות בין היתר, על האיזון ברמת הסיידן בדם.

הניתוח הראשון שעברה לירון בוצע בשל הימצאות גוש החשוד כגידול סרטני בבלוטת התריס שלה. במהלך הניתוח נכרתה האונה הימנית של בלוטת התריס, ובגיליון הניתוח לא נכתב דבר בנוגע לזיהוי ארבע הבלוטות ושימורן. לאונה הימנית שנכרתה בוצעה בדיקה היסטופתולוגית ונמצא בה גידול ממאיר. כמו כן נמצא בבדיקה כי אחת מן הבלוטות נכרתה יחד עם האונה הימנית.

בעקבות זיהוי של הגידול הממאיר, הוחלט שיש צורך בניית נוסף לכריתת האונה השמאלית של בלוטת התריס, ואכן לירון עברה ניתוח נוסף, אף הוא בבית החולים "הלל יפה", ובמסגרתו נכרתה האונה השמאלית.

בגיליון הניתוח נרשם כי זוהו שתי בלוטות, כי אחת מהבלוטות נמצאה בסמוך לבלוטת התריס ונוצר הצורך להפרידה באמצעות דיסקציה (חיתוך), וכי הניתוח בוצע תוך שמירה על הבלוטות. אולם, לאחר הניתוח השני חלה ירידה משמעותית ברמת הסיידן של לירון והיא אובחנה כסובלת מהיפוקלצמיה, כלומר ירידה קיצונית ברמת הסיידן בדם, כתוצאה מפגיעה בכל ארבע הבלוטות. עקב כך, לירון צריכה להזריק סידן לגופה ולעתים סובלת מהתקפים של היתפסות שרירים עקב הירידה בערכי הסיידן.

לירון הגישה תביעה כנגד בית החולים, בטענה לרשלנות רפואית של המנתחים. לירון טענה כי המנתחים ידעו שלאחר הניתוח הראשון נפגעו שתי בלוטות מתוך ארבע. כמו כן, המנתחים ידעו כי בלוטה שלישית נפגעה כנראה במהלך הניתוח השני, ועל כן הם היו צריכים לבצע השתלה שלה במקום אחר בגוף (להשתלה כזו סיכויים טובים מאד). התביעה התנהלה בבית המשפט המחוזי בירושלים, ונקבע שם כי לאחר שהמנתחים היו מודעים לכך ששתי בלוטות (מתוך ארבע) נפגעו בנייתו הראשון ושקיימת אי וודאות לגבי הבלוטה השלישית, הרי שאכן לירון עמדה בפני סיכון חריג. לכן, קבע בית המשפט המחוזי, במהלך הניתוח השני, היתה חובה על המנתחים לנסות למנוע את הפגיעה הקריטית בלירון, וזאת באמצעות פרוצדורה פשוטה של השתלת הבלוטה שנפגעה במקום אחר בגוף. על כן, נקבעה התרשלות של הצוות הרפואי.

בית המשפט המחוזי קבע, בהסתמך על העדויות שנשמעו בפניו, כי סיכויי ההצלחה של השתלת הבלוטה, לו הייתה מבוצעת, הם 50%. בהתאם לכך נקבע כי סיכויי ההחלמה של לירון היו 50%, ולירון זכאית לפיצוי רק עבור 50% מנזקה בלבד.

לירון הגישה ערעור לבית המשפט העליון, ושם נקבע כי בהתאם לעדויות שנשמעו בבית המשפט המחוזי, הרי שסיכויי ההצלחה של השתלת הבלוטה היו גבוהים מ- 50% ולא 50% בלבד. לאור זאת נקבע, כי כאשר מוכחת פגיעה בסיכויי החלמה בהסתברות של מעל 50% – הנפגע יהיה זכאי לפיצוי מלא על נזקיו ולא לפיצוי יחסי. לאור זאת, נפסקו ללירון פיצויים בגובה של 1,105,000 ₪.

קביעה זו של בית המשפט העליון עשויה להפחית את היקף ההתדיינות בבתי המשפט, בתיקים בהם הצדדים מעריכים כי התובע יכול להוכיח את רכיבי התביעה ברמה של מעל 50%. במקרה כזה, יש להניח, כי נתבע רציונלי יימנע מלנהל הליך משפטי מלא.